

12. MÔJ VZŤAH K CIRKVI

Cieľ

Cieľom je predstaviť Cirkev na základe osobného vzťahu, ktorý má veriaci k Cirkvi mať. V tomto duchu je dobré predstaviť Cirkev ako *Božiu rodinu* či *spoločenstvo*, do ktorej patrím i ja sám. A tak vnímať Cirkev ako *matku*, v ktorej som sa duchovne narodil, a v ktorej prežívam svoj duchovný život.

Obsah

Každý z nás pochádza z nejakej rodiny. Naše priezvisko nás tak zaraďuje medzi tých, s ktorými vytvárame jednu rodinu. Sme jej členom a to poznačuje aj náš život. Ved' zo školy odchádzame domov, kde poznáme každý kút nášho domova. To je naše zázemie, naša rodina, náš domov.

Čo je pre mňa Cirkev? Čo pre mňa znamená? Aký je môj vzťah k Cirkvi? To sú otázky, na ktoré ako mladý človek si mám zodpovedať i ja? Niekedy sa zdá, že ľudia nepociťujú nejaký vedomý vzťah k Cirkvi. A to z dôvodu, že si myslia, že Cirkev, to je len pápež, biskupi a kňazi. Alebo možno kvôli tomu, že na Cirkev sa nedá zahľadiť ako na nejakú konkrétnu budovu, ktorá sa vo veľkosti a majestátnosti vypína pred nami. Cirkev to nie je budova kostola, fary alebo pastoračného centra. Cirkev je „živý organizmus“, ktorý vytvárajú ľudia, aby v ňom prežívali svoj vzťah k Bohu. Cirkev je **spoločenstvo**, do ktorého patrím i ja. Je to moja **duchovná rodina**, v ktorej som sa sviatosťou krstu narodil. I ja do nej patrím. Je to rodina, ktorá je mojim domovom. V nej nachádzam pokrm, ktorý živí a pri živote udržuje moju dušu – ved' v nej som prijal a prijímam sviatosti. Stačí si len spomenúť na moju prvú sv. spoveď alebo moje prvé sv. prijímanie. A koľkokrát za svojho života som už tieto sviatosti prijal. Ona ma vyzbrojuje darmi Ducha Svätého, ktoré dostávam vo sviatosti birmovania, aby som nebol kresťanom len podľa mena, ale aj životom. V nej pred oltárom Pána mám prijať sviatosť manželstva alebo sviatosť posväteného stavu. A keď zostarnem, opäť to bude Cirkev, ktorá aj v mojej chorobe a starobe bude so mnou prostredníctvom sviatosti pomazania chorých. A bude to ona, ktorá ma bude odprevádzať na mojej poslednej ceste života. Ale nie preto, aby sa so mnou rozlúčila, ale aby ma odprevadila, keď budem prechádzať z tohto viditeľného spoločenstva Cirkvi, ako dúfame, do spoločenstva oslávenej Cirkvi v nebi.

Ak preto niekedy zaznieva kritika a názor, že Kristus – áno, Cirkev – nie, je to zavádzanie poslucháčov a veriacich. Byť kresťanom to jest veriacim v Krista bez Cirkvi, je byť akoby športovcom bez štadióna, či rybárom bez udice. Ved' kto ohlasuje Krista, ak nie

Cirkev. Dve tisícročia Cirkev je tu a verne ohlasuje Kristovo evanjeliové posolstvo. Ona uchováva tento poklad viery, poklad Svätého písma, aby ho odovzdala i nasledujúcim generáciám. Prichádzajú ľudia z rôznych náboženských kresťanských siekt, ktorí v ruke držia Bibliu, a hovoria, že oni majú ten jej správny výklad. A tieto náboženské spoločenstvá vznikli len pred nejakými desaťročiami alebo pred niekoľkými storočiami. Je však namieste otázka, odkiaľ majú tú Bibliu, kto ju preniesol cez tie dlhé stáročia od Ježišovho pôsobenia až do dnešných dní? Kto, ak nie Cirkev! Ak na Cirkvi môžeme vidieť poškrvny a vrásky. I v Cirkvi nie všetko nás môže naplňať radosťou. Ale ak sa hovorí o Cirkvi, hovorí sa tým aj o mne, veď aj ja som jej členom. Je to moja duchovná rodina, v ktorej som sa duchovne narodil, ktorá ma živí a sprevádza mojim kresťanským životom. Sviatosti mi nesprostredkuje žiadny obchod alebo firma, tie mi uprostred seba ponúka Cirkev. A som hrdý na to, že ja som jej členom a ona je mojou matkou. Toto vedomie má kresťan, pretože **„nemôže mať Boha za Otca ten, kto nemá Cirkev za matku“** (sv. Cyprián).

V takomto duchu píše významní členovia Cirkvi. Napríklad:

Slovenský kardinál Ján Chryzostom Korec vo svojej rozsiahlej knihe, v ktorej píše o Cirkvi v dejinách Slovenska mimo iného napísal:

„Naše kresťanské dejiny a tradície... Treba ich poznať, chrániť, rozvíjať a žiť. Máme pripomínať všetkým dušiam na Slovensku, čím sú pre nás naše kresťanské tradície. Cirkev v dejinách Slovenska bola učiteľkou viery i kultúry, pomáhala nám z viery žiť. Varovala a povzbudzovala. Má nám čo povedať aj dnes...“ A dodal:

„*Môj pohľad bol pohľadom syna, ktorý má rad svoju matku a bráni ju všetkým pravdivým, čo je vstave objaviť.* Obranou Cirkvi v dejinách Slovenska som vedome bránil Slovensko samotné. Cirkev v našich dejinách bola, je a bude. Bola, je a bude požehnaním“ (J. Ch. Korec, *Cirkev v dejinách Slovenska*).

Alebo je tu krásne vyznanie francúzskeho kňaza Henri de Lubaca (1896-1991):

„Každý katolík vola spolu s básnikom Paulom Claudelom: ‚Bud’ požehnaná, ty veľká vznešená Matka, pri tvojich nohách som dostal všetko.‘ Áno, nech je požehnaná táto veľká Matka; pri jej nohách sme naozaj spoznali všetko a každý deň poznávame nové! Ona nás učí každý deň zákon Ježiša Krista, kladie nám do rúk evanjelium a pomáha nám ho dešifrovať. Ona neoslabila paradoxy evanjelia, ba nesfalšovala ani jeho sviežosť, ani neosladzovala jeho silu. Nezradila ducha. Stále je to raj, uprostred ktorého prýšti evanjelium ako čistý prameň a prúdi v štyroch tokoch, aby zúrodnilo celú zem. Vďaka nej sa z generácie na generáciu podáva všetkým, malým aj veľkým tohto sveta a je to našou vinou, ak v nás neprináša svoje plody života...“

Matka čistá, ona do nás vlieva a udržiava v nás neporušenú vieru, ktorú nemôže narušiť nijaký duchovný prúd, nech by bol akýkoľvek hlboký. Matka plodná, nikdy neprestáva dávať nám nových bratov. Matka univerzálna, stará sa o všetkých, o malých, ako aj o veľkých, o nevedomých, ako aj o učených, o pokorný ľud vo farnostiach, ako aj o vyvolenú skupinu zasvätených duší. Matka ctihodná, ktorá nám zachováva dedičstvo stáročí a vyberá zo svojich pokladov veci staré i nové...

Buď požehnaná, ó, Matka krásnej lásky, spásnej bázne, Božieho poznania a svätej nádeje! Ty nám každý deň dávaš toho, ktorý je Cestou a Pravdou. Pre teba máme my v ňom nádej Života. Spomienka na teba je sladšia ako med a ten, čo ťa počúva, nikdy nebude blúdiť. Svätá Matka, jediná Matka, Matka nepoškvrnená! Ó, veľká Matka! Svätá Cirkev, pravá Eva, jediná pravá Matka žijúcich!“ (Henri de Lubac, *Meditácie o Cirkvi*)

Nech teda pre každého z nás je Cirkev našou matkou. Spomienka na ňu, nech je sladšia ako med. Nech ona tak ako pre nás bola, nech i v súčasnosti je a v budúcnosti bude požehnaním v celom našom živote!